

POSTANOWIENIE

Dnia 6 lipca 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Paweł Wojciechowski

w sprawie wniosku o zezwolenie na pociągnięcie do odpowiedzialności karnej sędziów

po rozpoznaniu w Izbie Odpowiedzialności Zawodowej

na posiedzeniu w dniu 6 lipca 2023 r.,

zażalenia wniesionego przez pełnomocnika wnioskodawcy X. Y. - radcę prawnego B. W.

na zarządzenie Prezesa Sądu Najwyższego kierującego pracą Izby Dyscyplinarnej z dnia 21 marca 2022 r., sygn. akt I DPI 5/22

w przedmiocie odmowy przyjęcia – na podstawie art. 80 § 2b ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych (dalej: u.s.p.), jako oczywiście bezzasadnego – wniosku pełnomocnika wnioskodawcy X. Y. – radcy prawnego B. W. o zezwolenie na pociągnięcie do odpowiedzialności karnej sędziów Sądu Rejonowego w [...]: A. B., I. K. i D. Z.

postanowił:

zaskarżone zarządzenie utrzymać w mocy.

UZASADNIENIE

W dniu 25 lutego 2022 r. do Sądu Najwyższego Izby Dyscyplinarnej wpłynął wniosek o wydanie zezwolenia na pociągnięcie do odpowiedzialności karnej sędziów Sądu Rejonowego w [...]: A. B. (prezesa), I. K. i D. Z., złożony przez pełnomocnika oskarżyciela prywatnego X. Y. – radcę prawnego B. W. Do wniosku zostały załączone dokumenty w postaci kopii prywatnego aktu oskarżenia

przeciwko ww. sędziom z dnia 22 kwietnia 2018 r. oraz pełnomocnictwo (wniosek wraz z załącznikami – k. 2-15).

Prezes Sądu Najwyższego kierujący pracą Izby Dyscyplinarnej zarządzeniem z dnia 21 marca 2022 r., odmówił przyjęcia wniosku o zezwolenie na pociągnięcie do odpowiedzialności karnej sędziów Sądu Rejonowego w [...]: A. B. (prezesa), I. K. i D. Z., z uwagi na fakt, że przedmiotowy wniosek jest oczywiście bezzasadny. W uzasadnieniu wniosku, Prezes Sądu Najwyższego kierujący pracą Izby Dyscyplinarnej uznał, iż wniosek ten nie spełnia warunków uzasadniających merytoryczne rozpoznanie. W pierwszej kolejności zauważył, że sformułowany przez radcę prawnego B. W. wniosek o zezwolenie na pociągnięcie ww. sędziów do odpowiedzialności karnej dotknięty jest wadami. Zarzut popełnienia czynów, których mieli się dopuścić sędziowie został wyeksponowany w treści prywatnego aktu oskarżenia, nie zaś we wniosku. Ponadto, do ww. wniosku nie zostały dołączone dowody, które pozwoliłyby na zrekonstruowanie stanu faktycznego i na tej podstawie dokonanie oceny stopnia uzasadnienia podejrzenia popełnienia przez sędziów przestępstw opisanych we wniosku, tj. z art. 212 § 1 k.k. i art. 216 § 1 k.k. Radca prawny B. W. do wniosku załączyła jedynie kopię prywatnego aktu oskarżenia z dnia 22 kwietnia 2018 r. skierowanego do Sądu Rejonowego w [...], a następnie przekazanego do Sądu Rejonowego w [...] i zarejestrowanego pod sygn. akt XIV K 1220/19. Dalej wskazano, że brakuje innych dowodów świadczących o popełnieniu czynu z art. 212 § 1 k.k. i art. 216 § 1 k.k., chociażby dowodów wskazanych w uzasadnieniu prywatnego aktu oskarżenia (załącznik nr 2), m.in. kserokopii dokumentów (odpisów, protokołów, zarządzeń, orzeczeń) z akt sprawy Sądu Rejonowego w [...] o sygn. VIII W 2157/17 oraz z akt sprawy Prokuratury Rejonowej w [...] o sygn. PR 4 Ds.[...] (zarządzenie – k. 16-17).

Na powyższe zarządzenie zażalenie w dniu 9 maja 2022 r. złożył pełnomocnik oskarżyciela prywatnego X. Y. – radca prawny B. W., która zaskarżonemu zarządzeniu zarzuciła obrazę przepisów postępowania, tj. art. 7 k.p.k., poprzez odmówienie przyjęcia wniosku do rozpoznania pomimo, iż wniosek zawierał wystarczające podstawy zarówno faktyczne jak i prawne. Skarżąca wniosła o uchylenie zaskarżonego zarządzenia, przyjęcie wniosku i wydanie

uchwały zezwalającej na pociągnięcie do odpowiedzialności karnej ww. sędziów. W uzasadnieniu zażalenia skarżąca wskazała, że w przedmiotowym wniosku, w wystarczający sposób zostało wykazane działanie z premedytacją ww. sędziów poprzez prowadzenie sprawy bez żadnej podstawy prawnej, łamiąc przepisy prawa karnego, przepisy prawa postępowania karnego, przepisy Konstytucji RP, w tym prawa do bezstronności sądu i prawa do obrony (sędziowie odrzucili bez uzasadnienia wszystkie dowody na niewinność X. Y. i B. W., w tym wiele dowodów w postaci nagrań audio, audi-video oraz zdjęć i nie odnieśli się w żaden sposób do wniosków X. Y.). Nadto, skarżąca podała, że ww. sędziowie dopuścili się również prowadzenia sprawy przez ponad 2 lata bez określenia daty przedawnienia wykroczenia, zaś ich postępowanie nie mieści się w granicach przyznanych im uprawnień, gdyż doszło do naginania prawa poprzez procedowanie procesu pomimo negatywnych przesłanek procesowych. Zdaniem skarżącej, działania ww. sędziów mają charakter oczywistego i rażącego naruszenia prawa oraz wyczerpują znamiona art. 212 § 1 k.k., art. 216 § 1 k.k. i art. 231 § 1 k.k. (zażalenie – k. 37-46).

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zażalenie jest niezasadne, a zatem zaskarżone zarządzenie należało utrzymać w mocy.

Na wstępie wskazać należy, że zgodnie z art. 434 § 1 k.p.k., stosowanym odpowiednio w tzw. postępowaniu immunitetowym ze względu na treść art. 80d § 1 zdanie 3 u.s.p. oraz art. 128 u.s.p., sąd odwoławczy może orzec na niekorzyść osoby, której dotyczy wniosek o wydanie zezwolenia na pociągnięcie do odpowiedzialności karnej, tylko w granicach zaskarżenia oraz jedynie w wypadku stwierdzenia uchybień podniesionych w środku odwoławczym (zob. postanowienie SN z 30 listopada 2022 r. I ZIZ 2/22). W niniejszej sprawie nie stwierdzono okoliczności, które nakazywałyby bądź to z urzędu przekroczyć granice zaskarżenia, bądź to uwzględnić z urzędu uchybienia, których nie podniesiono w zażaleniu, dlatego Sąd Najwyższy w dalszych wywodach uzasadnienia odniesie się ściśle do treści zażalenia z dnia 9 maja 2022 r.

Zdaniem Sądu Najwyższego, analiza wniesionego środka odwoławczego prowadzi do wniosku, że stanowi on jedynie polemikę z trafnymi ustaleniami poczynionymi w uzasadnieniu zaskarżonego zarządzenia. Skarżąca w zażaleniu nie wskazała przekonywujących okoliczności, które pozwoliłyby stwierdzić, że stanowisko wyrażone w zarządzeniu, co do istoty rozstrzygnięcia, jest niezasadne. Ponadto, skarżąca w swoim zażaleniu nie wskazała żadnych nowych okoliczności sprawy, które pozwoliłyby stwierdzić, że stanowisko prezesa Sądu Najwyższego kierującego pracą Izby Dyscyplinarnej, a zawarte w zaskarżonym zarządzeniu, co do istoty rozstrzygnięcia było niezasadne.

Skarżąca zaskarżonemu zarządzeniu zarzuciła obrazę przepisów postępowania, tj. art. 7 k.p.k., poprzez odmówienie przyjęcia wniosku do rozpoznania pomimo, iż wniosek zawierał wystarczające podstawy zarówno faktyczne jak i prawne. Natomiast, z uzasadnienia zażalenia nie wynika jakich uchybień w zakresie zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego dopuścił się ten organ w ocenie zebranego materiału dowodowego. Sąd Najwyższy zauważa, że zażalenie skarżącej stanowi powtórzenie argumentów użytych we wniosku o zezwolenie na pociągnięcie do odpowiedzialności karnej sędziów Sądu Rejonowego w [...]: A. B., I. K. i D. Z. Skarżąca nie wykazała błędów wraz z podstawą odwoławczą i udokumentowaniem, że dopuszczenie się określonego uchybienia przez prezesa Sądu Najwyższego kierującego pracą Izby Dyscyplinarnej w zaskarżonym zarządzeniu mogło mieć wpływ na wynik sprawy.

Na marginesie, Sąd Najwyższy odnosząc się do wniosku skarżącej zawartego na stronie 10 zażalenia (k. 46), dotyczącego załączenia do niniejszej sprawy akt sprawy o sygn. VIII W 2157/17 prowadzonej wcześniej przez Sąd Rejonowy w [...] wraz z nagraniami z rozpraw oraz załączenia akt sprawy z Prokuratury Okręgowej w [...] o sygn. PR 4 Ds.[...], stwierdza, że to składający przedmiotowy wniosek powinien zadbać o to, by był on prawidłowo sformułowany i nie zawierał braków formalnych oraz powinien przedstawiać dowody, które pozwoliłyby na ustalenie przez sąd immunitetowy, czy zachodzi dostatecznie uzasadnione prawdopodobieństwo popełnienia przez sędziego przestępstwa.

Z tych wszystkich względów Sąd Najwyższy postanowił, jak na wstępie.

[M. T.]

[ms]